

Arrest

nr. 273 773 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : D.

voornaam : M.F.K.

geboortedatum : 27.02.1997

geboorteplaats : Tripoli
nationaliteit : Libië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/12/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 07/12/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL
- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Libië. Hij behoort tot de Arabische etnie en werd geboren op 27 februari 1997 te Tripoli. Verzoeker verliet Libië in de zomer van 2017 en reisde rechtstreeks naar Italië.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Libië). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernoemen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;".

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Libië ("nationaliteit: Libië") en dit binnen een termijn van 30 dagen.

De motieven in de bestreden beslissingen geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de internationale bescherming van verzoeker in Italië, aangezien de bestreden beslissing enkel Libië vermeld. De bestreden beslissing - waarbij een terugkeerverplichting wordt opgelegd - lijkt immers te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Libië ("nationaliteit: Libië") en dit binnen een termijn van 30 dagen. De verkregen internationale bescherming in Italië wordt op geen enkele manier vermeld.

Verzoeker verliet Libië in de zomer van 2017 en reisde rechtstreeks naar Italië. Zijn vingerafdrukken werden genomen in Italië, maar hij diende geen verzoek in tot internationale bescherming. Verzoeker reist vervolgens via Italië naar Frankrijk, België, Nederland en Duitsland. In Frankrijk vraagt verzoeker op het Libisch consulaat te Marseille een paspoort aan. Het paspoort wordt vervolgens uitgereikt op 14 december 2018. Hierna wordt verzoeker door de Franse autoriteiten naar Italië overgebracht in het kader van de Dublinprocedure. Begin januari 2019 dient verzoeker hierom noodgedwongen een verzoek in tot internationale bescherming in Italië. Op een niet nader bepaalde datum (in de tweede helft van het jaar 2019), krijgt verzoeker via de Italiaanse autoriteiten de "internationale bescherming" toegekend. Verzoeker diende Italië echter te verlaten. Hij reist via Frankrijk naar België toe alwaar hij op 12 mei 2020 een verzoek tot internationale bescherming indient. Op 15 december 2020 werd evenwel de beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij te weigeren. Zijn verzoek tot internationale bescherming werd onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet.

Het staat derhalve vast dat verzoeker internationale bescherming zou hebben verkregen in Italië. Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd in de beslissing van 15 december 2020 hierom vermeld: "Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u, volgens uw verklaringen, internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Libië". De bestreden beslissing - waarbij een terugkeerverplichting wordt opgelegd naar Libië - staat hier haaks op. Verzoeker zou derhalve in een situatie terecht komen in strijd met artikel 3 EVRM, aangezien verzoeker zou worden overgebracht naar Libië ondanks de verkregen internationale bescherming in Italië.

Verzoeker beschikt voorts niet meer over een geldig paspoort of een identiteitskaart waarmee hij naar Libië (of Italië) kan afreizen. Verzoeker gaf reeds aan tijdens zijn interview op 24 juni 2020, in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming, dat hij enkel beschikt over een kopie van zijn paspoort. Zijn paspoort werd in beslag genomen in Italië. Zijn identiteitskaart verbrandde hij in Libië uit angst te

worden gerepatrieerd. Derhalve blijkt dat verzoeker niet kan terugkeren naar Libië (of Italië), aangezien hij niet beschikt over de vereiste identiteitsdocumenten om een afreis te maken.

Met deze elementen werd geen rekening gehouden door verweerder, voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Er werd om deze redenen, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, geen individueel en concreet onderzoek te verrichten of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM. Hierover is geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Ondergeschiedt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werden afgewezen en dat de verzoekende partij geen paspoort bezit met een geldig visum.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting (mocht er al rekening zijn genomen met de persoonlijke situatie van verzoeker, zie hierboven).

De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de persoonlijke situatie van verzoeker door de gemachtigde werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dienen samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de persoonlijke situatie van verzoeker werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Het wordt niet betwist dat verzoeker in Italië een internationale beschermingsstatus kreeg toegekend.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij *in casu* toepassing maakt van de Terugkeerrichtlijn zoals die is omgezet in de definities van artikel 1, 5° tot en met 7° van de Vreemdelingenwet en dat dit met zich meebrengt dat verzoeker zou dienen terug te keren naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, met name Libië. De in Italië toegekende internationale bescherming wordt immers nergens vermeld, zo stelt verzoeker, en er wordt enkel verwezen naar het feit dat hij de Libische nationaliteit heeft. De beslissing *“lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Libië”*, zo stelt hij. Er werd dus geen rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie volgens verzoeker.

De bestreden beslissing beveelt verzoeker om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Zoals reeds gesteld kreeg verzoeker een internationale beschermingsstatus in Italië en kan hij zich naar Italië begeven. Eén en ander blijkt ook uit de synthesesnota die zich in het administratief dossier bevindt en waarin wordt gesteld:

“Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Italië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Italië het land van bestemming.”

Waar verzoeker verder stelt dat hij niet over de nodige identiteitsdocumenten beschikt om naar Italië te reizen, blijkt evenzeer uit het rechtsplegingsdossier dat de Italiaanse autoriteiten op 24 januari 2022 bevestigden dat verzoeker mag terugkeren naar Italië. De verwerende partij betoogt in haar nota dat verzoeker, op basis van dit bilaterale akkoord, kan terugkeren naar Italië eventueel met een doorlaatbewijs. Verzoeker, die geen pleitnota heeft ingediend, toont derhalve niet aan dat hij zich niet naar Italië zal kunnen begeven.

Aangezien het uitgangspunt waarop het middel stoelt, met name dat verzoeker ingevolge de bestreden beslissing zou moeten terugkeren naar Libië, niet correct is, is het middelonderdeel inzake de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM omwille van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in Libië niet dienstig.

In de mate dat verzoeker de uitdrukkelijke motiveringsplicht geschonden acht, omdat er geen enkel motief is terug te vinden over zijn persoonlijke situatie, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat, zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat oplegt, de bestreden beslissing de bepaling van artikel 7 vermeldt die wordt toegepast. *In casu* werd toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Verder wordt vermeld, zoals reeds gesteld, dat het bevel wordt gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die zijn vereist om er zich naartoe te begeven. In het licht van de niet-betwiste vaststelling dat verzoeker een internationale beschermingsstatus heeft in Italië, blijkt uit deze zinsnede dus dat verzoeker zich naar Italië kan begeven. Dat hierover nog verder zou moeten worden gemotiveerd opdat verzoeker de bestreden beslissing zou kunnen begrijpen, gaat niet op.

Voor het overige kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoeker wel verwijst naar de vermeende schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – bepaling die oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker, maar dat hij niet *in concreto* uiteenzet in welke mate deze bepaling en de erin genoemde elementen een terugkeer naar Italië in de weg zouden kunnen staan. Er valt dus niet in te zien welk belang verzoeker heeft bij deze aangevoerde schending.

2.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan wat hiervoor werd besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS